

Odvaha být nepatrný

Pozdrav

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás na dnešních bohoslužbách slovy apoštolskými:
Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit (Abakuk 3, 17-19)

17 I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévech dobytek nebyl,

18 já budu jáсотem oslavovat Hospodina, jásat k chvále Boha, který je má spása.

19 Panovník Hospodin je moje síla. Učinil mé nohy hbité jako nohy laně, po posvátných návrších mi dává šlapat.

Píseň: EZ 246 - Pane, dnešek je den chvály

Modlitba

Z knihy modliteb

I. Čtení (Lk 8, 4-15)

4 Lidé se k němu scházeli ve velkých zástupech a přicházeli z mnoha měst. Mluvil k nim v podobenství:

5 „Vyšel rozsévač rozsít semeno. Když rozsíval, padlo některé zrna podél cesty, bylo pošlapáno a ptáci je sezobali.

6 Jiné padlo na skálu, vzešlo a uschlo, protože nemělo vláhu.

7 Jiné padlo doprostřed trní; trní rostlo s ním a udusilo je.

8 A jiné padlo do země dobré, vzrostlo a přineslo stonásobný užitek.“ To řekl a zvolal: „Kdo má uši k slyšení, slyš.“

9 Jeho učedníci se ho ptali, co to podobenství má znamenat.

10 On řekl: „Vám je dáno znáti tajemství Božího království, ostatním však jen v podobenstvích, aby hledíce neviděli a slyšíc necháпали.

11 Toto podobenství znamená: Semenem je Boží slovo.

12 Podél cesty – to jsou ti, kteří uslyší, ale pak přichází ďábel a bere slovo z jejich srdcí, aby neuvěřili a nebyli zachráněni.

13 Na skále – to jsou ti, kteří s radostí přijímají slovo, když je uslyší; protože v nich však nezakořeno, věří jen nějaký čas a v čas pokušení odpadají.

14 Semeno padlé do trní jsou ti, kteří uslyší, ale potom je starosti, majetek a rozkoše života dusí, takže nepřinesou úrodu.

15 Semeno v dobré zemi jsou ti, kteří uslyší slovo, zachovávají je v dobrém a upřímném srdci a s vytrvalostí přinášejí úrodu.

“Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Slůvko dětem (lekce 25 - Cestou víry s Jakubem)

Co to je zkouška? Ověření, zda něco umím, ale také „překážka“, kterou musím zdat, abych se dostal dál.

Sestavte si „opičí dráhu“ a nechte děti, aby jí probíhaly.

Jedna překážka by mohla být hodně obtížná, třeba **přechod po laně**. Poprvé je nechte padat. Podruhé je na této překážce vezměte za ruku a pomozte jim.

Není to úplně přesná ilustrace, ale naznačuje: Bůh se mnou jde. Pomáhá mi. Není daleko.

Píseň: Moje male světélko

Píseň: EZ 637 - Už svítá jasný bílý den

Kázání (Mt 13, 31-32)

31 Ještě jiné podobnosti jim předložil: „Království nebeské je jako hořčičné zrnko, které člověk zasel na svém poli; 32 je sice menší než všechna semena, ale když vyrostе, je větší než ostatní byliny a je z něho strom, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích.“

Milé sestry a bratři, přátelé a hosté,

před vámi je obálka, schválně ji ještě neotvírejte. Jen ji chvíli držte v dlaních a zkuste vnímat tu lehkost. Je to jen obyčejná obálka, skoro nic neváží. Možná v ní pod prsty cítíte něco drobného, malý hrbolek, něco, co tam nepatří. Kdybychom teď byli na rušné ulici a vy jste tuhle obálku upustili, nejspíš byste se pro ni ani nesehnuli. Nestála by vám za tu námahu. Svět dnes víc věří na **velké balíky**, na těžké kufry a na krabice plné zboží. Nikdo nemá čas se zastavovat nad jednou tenkou obálkou, která vypadá skoro prázdná.

Teď ji opatrně otevřete. Vysypte si její obsah do dlaně. Co vidíte? Malé, seschlé, hnědé zrnko. Vypadá jako smítko prachu. Kdybyste ho teď položili na stůl a udeřili do něj kladivem, prostě ho rozdrtíte na prach a nezbyde nic. Na první pohled v něm není žádná krása, žádný pohyb, žádná naděje. Je to nepatrné „*nic*“.

A přesto se vám v téhle vteřině v dlani **potkávají dva světy**. Ten první svět je ten, který vidí jen kousek hmoty. Ten druhý svět, o kterém si tu dnes budeme vyprávět, v tom zrnku vidí neviditelný motor, tichý výbuch. Tohle zrnko je obrazem všeho, co je v životě důležité. Je to **obraz Božího slova**, o kterém jsme slyšeli v evangeliu, ale je to i obraz našeho laskavého slova, které jsme ráno řekli partnerovi, obraz naší trpělivosti s dětmi, obraz každé malé věci, kterou děláme z lásky, i když máme pocit, že si toho nikdo nevšiml.

Dnes se společně podíváme na to, co se s tímhle zrnkem děje, když ho pustíme z dlaně. Protože dokud ho držíme, máme nad ním moc. **Je to bezpečné, ale mrtvé**. Skutečný příběh začíná až ve chvíli, kdy se zrnko dotkne země.

Víte, ono se říká, že kdo v slzách rozsévá, s jásotem bude sklízet. Možná to zrnko, které držíte, je právě teď zkropené smutkem nebo únavou. Možná máte pocit, že vaše úsilí je stejně malé a bezvýznamné jako ta hnědá kulička v dlani. Ale to je jen omyl našeho vidění. To nejpodstatnější se totiž rodí v tichu, pod povrchem a z věcí, které jsou pro oči skoro neviditelné.

A teď si představte, že držíte v dlani něco tak nepatrného, že kdybyste si kýchl, zmizí to navždy v prachu podlahy. Je to jako **smítko**, jako nic. Nemá to žádnou barvu, která by oslnila, nemá to žádnou vůni, která by vás omámila. Je to obyčejné **semínko**. Ale zkusme se na něj podívat jinak. Zkusme si představit, že v téhle nicotné kuličce je sbalený celý vesmír, budoucí stín, miliony listů a síla, která dokáže roztrhnout beton. To malé nic, je vlastně obrovský příslib, který jen čeká na svou příležitost. A teď si na chvíli to zrnko schovejte do kapsy. Budeme o něm vyprávět příběh, který se týká nás všech.

Všichni totiž žijeme ve světě, který miluje velké věci. Obdivujeme mrakodrapy, tleskáme lidem s miliony sledujících na internetu, toužíme po velkých úspěších a okamžitých výsledcích. Máme pocit, že pokud neděláme něco monumentálního, tak na nás nezáleží. Často se na sebe díváme do zrcadla a vidíme jen to malé, nepatrné zrnko. Vidíme své chyby, svou únavu, svou obyčejnost. Říkáme si: „*Co já můžu změnit? Co zmůže moje jedna laskavost proti vši té zlobě ve světě? Co zmůže moje jedna upřímná věta v moři lží?*“ Máme pocit, že jsme příliš malí na to, abychom byli **důležití**.

Ale příběh o zrnku nám dává naději, která je skoro až **drzá ve své jednoduchosti**. Říká nám, že všechno velké, co kdy na světě vzniklo, začalo jako něco směšně malého. I ten největší strom, pod kterým dnes hledáme stín, byl kdysi jen tím malým „*ničím*“ v dlani někoho jiného. A přesně tak je to s dobrem, s láskou i s tím, čemu někteří říkají **Boží království** a jiní třeba **lidskost** nebo **naděje**.

Zrnko má totiž jedno velké tajemství: měli bychom ho **nechat pohřbít**. A to je chvíle, kdy to začíná být pro nás lidi těžké. Nikdo z nás nechce být „*pohřben*“. Nikdo nechce být v temnotě, pod tlakem okolností, v nejistotě, kde není vidět na krok. Když se v životě dostaneme do úzkých, když ztratíme práci, když nás opustí někdo blízký, nebo když prostě jen nevíme, kudy kam, máme pocit, že je to náš konec. Že nás svět zasypal hlínou a zapomněl na nás. Ale zkusme se na to podívat pohledem toho zrnka. Pro něj ta tma není hrobem. Ta tma je začátkem největšího **dobrodružství**. Tlak, ho nutí k jediné věci – **probudit se**.

Tady se láme chleba. **Zrnko v sobě nese život**, ale aby ten život mohl ven, musí se zrnko rozskočit. Zrnko se vzdává své formy. Přestává být tou úhlednou, tvrdou kuličkou. Praská a lomí se. To bolí. I v našem životě to tak funguje. Pokud chceme růst, měli bychom nechat rozlomit svou pýchu, své představy o tom, jak jsme dokonalí, nebo své strachy, kterými se obalujeme jako tvrdou slupkou. Říkejme tomu: odvaha být zranitelní. Dokud zrnko zůstane v kapse nebo v krabičce, je v bezpečí, ale je k ničemu. Je osamělé. Teprve když dovolíme vodě a hlíně, aby udělala to nejdůležitější, začíná se dít zázrak.

A pak přijde ta nejdelší fáze: **čekání**. To je věc, kterou nenávidíme a kterou děti učíme, i když ji sami neumíme. Čekání, kdy se zdánlivě nic neděje. Zasadíme semínko a druhý den tam není nic. Třetí den taky nic. Můžeme na tu hlínu křičet, můžeme ji prosit, můžeme ji podplácet, ale **zrnko má svůj čas**. Růst se nedá uspěchat. V duchovním životě i v lidských vztazích je to stejné. Chceme mít hluboké přátelství za jeden večer, chceme mít moudrost po přečtení jedné knihy, chceme mít klid v duši po jedné modlitbě. Ale zrnko nás učí **tichu a trpělivosti**. Učí nás, že to nejdůležitější se děje neviditelně. Kořeny rostou dolů dřív, než vyrazí stéblo nahoru, A když se pak konečně objeví ten první zelený lístek, je to křehká věc, ale má v sobě takový tah vzhůru, že dokáže odsunout kameny. A to je vzkaz pro každého z nás: nedejte se odradit tím, že naše dobré úmysly jsou zatím jen „**klíčky**“. Každý velký čin začal jako nejistý první pokus. Každé odpuštění začalo jako tichá myšlenka, kterou člověk nejdřív skoro ani nechtěl vyslovit. To zrnko neroste proto, aby se stalo šampionem v kráse. Roste proto, aby v něm mohli hnízdit ptáci. Aby v jeho větvích našli domov ti, kteří jsou unavení a nemají kam složit hlavu.

Tady já vidím **smysl života**. Rosteme, abychom se stali „*stínem*“ pro druhé. Aby u nás lidé našli bezpečí. Aby naše trpělivost, naše laskavost a naše víra byly jako větve, na které si může sednout kdokoli, kdo už nemůže dál. Když se staneme takovým stromem pro své děti, pro své sousedy nebo i pro úplně cizí lidi, pak se v nás naplňuje ten největší vesmírný zákon. Pak už nejsme jen malým zrnkem, ale součástí něčeho, co dává světu smysl.

Víte, co je na tom celém nejkrásnější? Že my nikdy nevíme, kdy to naše malé zrnko začne růst. Můžeme dnes říct milé slovo tomu, kdo má špatný den. Pro nás je to nic, jen takové zrnko, které jsme upustili. Ale pro někoho to může být okamžik, kdy se jeho vnitřní svět rozlomí. **Nic z toho, co uděláme s láskou, není malé. Nic z toho se neztratí**. Svět se mění tak, jak roste les. Strom po stromu, zrnko po zrnku, v naprostém tichu a skrze miliony drobných vítězství života nad hnilobou. Každý z nás má v kapse pár takových zrněk. **Jsou to naše talenty, naše láska, náš čas**.

B+S. Vzpomeňme si teď na to zrnko, které jsme si na začátku dali do kapsy. To malé nic, které se skoro bálo i dýchat, aby neodletělo. Zkusme ho teď v **duchu vzít a zasadit**. Ne někde daleko, ale přímo tam, kde právě jsme. Ve své rodině, ve své práci, ve svých pochybnostech. Dovolme si tu **odvahu být nepatrní**, protože v tom je schovaná síla, která dokáže nebe i zemi spojit do jednoho velkého, košatého příběhu.

Protože na konci dne nezáleží na tom, jak velcí jsme byli my. Záleží jen na tom, kolik ptáků mohlo v našich větvích najít klid a pocít, že jsou doma. A to dokáže i to nejmenší zrnko pod sluncem. Stačí jen nechat ho růst. Amen

Modlitba

Pane, děkujeme Ti, že v Tvých očích nejsme jen čísla v davu, ale že každý z nás je pro Tebe úrodnou zemí, do které s nadějí vkládáš své slovo. Dej nám odvahu nebát se tmy a hlíny, když se v životě cítíme být „*pohřbení*“ pod těžkostmi. Připomínej nám, že právě tam, ve skrytosti a tichu, v nás tvoříš něco nového. Amen.

Píseň: EZ 662 (dodatek) - Do země se skrývá

Ohlášky

Přímlovná modlitba

Pane, ty jsi pramenem života a naděje. K tobě přicházíme se vším, co nás těší i co nás tíží. Prosíme tě:

- prosíme tě za všechny, kteří jsou na dně svých sil. Za lidi fyzicky vyčerpané prací a péčí o druhé i za ty, kteří ztratili jiskru a prožívají vyhoření. Dej jim pocítit, že u tebe mohou odložit své břemeno a načerpat novou sílu
- prosíme tě za ty, kteří bloudí a hledají smysl života. Buď nablízku všem, jejichž duše hladoví po pokoji a pravdě. Dej, ať v tobě naleznou pevný bod a světlo pro své další kroky
- voláme k tobě za tento svět, který je zmítán nepokoji. Uzdravuj místa zasažená válkou a nenávisť. Prosíme o moudrost pro ty, kdo rozhodují, a o dar trvalého pokoje pro všechny národy
- odevzdáváme ti všechny naše vnitřní zápasy, úzkosti a nevyslovené smutky. Prosíme za ty, kteří procházejí temným údolím trápení. Naplňuj je svou přítomností a nadějí, která nekončí
- děkujeme ti za náš sbor a všechna naše setkávání. Prosíme, aby naše společenství bylo místem přijetí, pravdy a lásky. Kéž se u nás každý cítí být vítán
- prosíme za naše nejmenší a za všechny rodiny. Chraň děti před zlem a dopřej jim vyrůstat v bezpečí a lásce. Žehnej rodičům, aby měli dostatek trpělivosti a moudrosti při výchově
- Pane, s hlubokou důvěrou prosíme za naši sestru Vlastu Kittlerovou, která leží v nemocnici. Prosíme o úlevu v její bolesti, o pokoj pro její mysl a o posilu pro její tělo. Buď u ní skrze ruce lékařů i skrze naši modlitbu
- Pane, ty slyšíš i to, co nedokážeme vyslovit. Odevzdáváme ti sami sebe i své blízké skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele
- *Všechny tyto prosby, i ty, které zůstávají skryté v hloubi našich srdcí, Ti odevzdáváme skrze Tvého milovaného Syna, Ježíše Krista.*

Vyslyš nás, prosíme, skrze Krista, našeho Pána, ukazuj nám naši vlastní odpovědnost ve zvěstování evangelia a přijmi i tuto naši společnou modlitbu.

Otče náš, který jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen

Píseň: EZ 757 – Mír na zemi daruj nám

Posláni (2.Kor 9, 6-7)

6 *Vždyť kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet, a kdo štedře rozsévá, bude také štedře sklízet.*

7 *Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení; vždyť ,radostného dárce miluje Bůh‘.*

Požehnání (Nm 6, 24-26)

24 *Hospodin tě požehná a ochrání tě,*

25 *Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv,*

26 *Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.*

Píseň: EZ 408 - Král věčný nás požehnej požehnáním svatým